

Door dit voorval was ze de draad van haar verhaal kwijtgeraakt en besloten we te vertrekken. Mijn grootmoeder rekende af en ik probeerde oogcontact te maken. Dat lukte sneller dan ik had gedacht en ik voelde dat ik opnieuw rood werd. Hij was een klasieke schoonheid en een aantal jaren ouder dan ik. Hij glimlachte en ik glimlachte terug, terwijl ik de deur voor Oma openhield. Hij was het meest interessante van de hele middag geweest. Buiten regende en stormde het nog steeds maar op de één of andere manier zag de Grote Markt er mooier uit dan toen we naar binnengingen.

Maandag was de vaste dag om bij mijn grootmoeder te eten. Meestal was ik niet erg gezellig in verband met de zondagavond ervoor. Dat was op de Kroeg één van de beste avonden met studentendisco, stucco. Iedereen die het weekend naar zijn ouders was geweest, was weer terug en dat werd gevierd, in het algemeen met heel veel drank. Deze maandagavond zat ik nog beroerder dan anders bij mijn grootmoeder omdat de avond ervoor geen groot succes was geweest. Ik had de hele avond uitgekeken naar de droomprins die ik de week ervoor in die tuttige tearoom had gezien. Ik wist zeker dat ik hem eerder had ontmoet en vermoedde dat het op een zondagavond op de Kroeg was geweest en dus zat ik de hele avond op de uitkijk, tevergeefs. Toen hij maar niet kwam opdagen, daalde mijn humeur en de enige remedie die ik kende om dat humeur weer op te krikken, was door steeds meer te gaan drinken. Daardoor verliet ik die avond, eigenlijk die ochtend, veel te laat en veel te dronken, gedesillusioneerd de Kroeg. De marktkooplui waren al bezig hun kramen op te bouwen.

Om zes uur 's avonds liep ik, als gewoonlijk op maandag, de Oppenheimstraat in op weg naar mijn grootmoeder. Ze stond altijd al in de erker op de uitkijk, ik hoefde nooit aan te bellen. Oma bewoonde het bovenhuis. Ik liep snel de trap op, gaf haar een zoen en liep door naar de zitkamer die aan de voorkant van

het huis lag. Ik plofte neer in een ouderwetse leren fauteuil die in de erker naast de telefoon stond. Van daaruit had ik een mooi uitzicht op het plantsoen met rozen.

Altijd op hetzelfde tijdstip belde mijn moeder, maandagavond was onze vaste telefoonafpraak. Normaal gesproken belden we ongeveer een half uur en wist ik weer alles over de hele familie, in die zin was mijn moeder een echte dochter van haar moeder, ze ging uitgebreid in op het reilen en zeilen van mijn zuster en twee broers. Tijdens het gesprek zette mijn grootmoeder een flesje bier met een glas op het tafeltje naast me neer. Meestal had ze er ook al een asbak neergezet en een vol pakje sigaretten. Ik probeerde zo onopvallend mogelijk te roken omdat ik wist dat mijn moeder het haatte dat ik rookte. Ze vond het ook verschrikkelijk dat haar moeder daaraan meewerkte.

Na het telefoongesprek gingen we aan tafel in de achterkamer van de kamer en suite. Net als in de zitkamer, was er een marmereen haard die niet meer werd gebruikt, erboven hing een geslepen spiegel in een gouden lijst. Alle wanden hingen vol met schilderijen die ze had meegenomen uit haar Haagse periode. In Den Haag was ze met mijn grootvader getrouwd en hadden ze de eerste jaren van hun huwelijk gewoond. Heimwee naar haar familie had hen terug naar Groningen gebracht waar mijn moeder was geboren.

Het menu varieerde niet erg, soep als voorgerecht, aardappelen, groente en vlees als hoofdgerecht en daarna een toetje. De groente was naar mijn smaak altijd te veel doorgekookt, maar daar durfde ik nooit iets van te zeggen. Over eten moest je nooit te veel klagen, dan kwamen er verhalen over de crisis en de oorlog. Koffie dronken we tijdens het journaal.

Na het journaal begon mijn favoriete televisieserie *Brideshead Revisited*, naar het beroemde boek van Evelyn Waugh. Ik geloof niet dat mijn grootmoeder ooit heeft gemerkt hoe ik opging in de adellijke familie *Flyte*, in het studentenleven van Oxford en in de relatie tussen *Charles Ryder* en *Lord Sebastian Flyte*. Het was mijn perfecte droomwereld, het leven zoals ik het eigenlijk wilde leiden. De avond was dusdanig gevuld dat Oma niet meer toekwam

aan de familiegeschiedenis en, om eerlijk te zijn, op dat moment had ik zoveel andere dromen dat het me ook niet meer interesseerde. Al die mensen waren dood en ik wilde leven, het liefst groots en meeslepend, net als Sebastian.

Een paar dagen later at ik bij twee jaarclubgenoten in de Oude Ebbingestraat. Helemaal bovenin het Jugendstil huis woonden Xander en Hugo. Tussen hun kamers was een klein keukentje gemaakt, waarin het bijna onmogelijk was fatsoenlijk te koken. De meeste plaats werd bovendien ingenomen door de kratten bier die vier- of vijfhoog stonden opgestapeld. Er zaten nog een paar andere jaarclubgenoten die één voor één waren binnenge-druppeld, sommigen rechtstreeks vanuit college, anderen al enigszins aangeschoten. Voor het eten aten we chips en dronken we bier, zonder glas, zo uit het flesje. Flesjes die ook werden gebruikt als asbak, je moest uitkijken dat je uit het juiste flesje dronk. Iedereen zat op het bed of op de grond, niemand van ons had een eetkamertafel, ook een tv ontbrak. We rookten bijna allemaal en de kamer stond blauw van de rook. Soms maakte iemand daar een negatieve opmerking over, maar niemand die er zich ook maar iets van aantrok.

We aten rijst met één of ander onbestemd prutje, echt lekker was het niet maar je moest toch iets eten. Tijdens het eten werd er uitvoerig gesproken over het aanstaande gala, wie had wie gevraagd? Sommigen van ons hadden een vage vriendin met wie ze naar het gala gingen, anderen hadden hun oog laten vallen op iemand maar hadden haar nog niet gevraagd. Mij werd natuurlijk ook gevraagd wie ik zou meenemen, maar ik ontweek een antwoord. Ik moest er niet aan denken. Ik wilde wel iemand meenemen maar dat was volstrekt uitgesloten, ik zou trouwens ook niet het lef hebben, stel je voor, twee mannen naar het gala.

Als toetje was er vanillevla, gemengd met chocoladevla. Gelukkig was het onderwerp gala inmiddels voorbij en werd er gepraat over tentamens, andere jaarclubs en over auto's. Auto's waren